

Babilada rondo

... okazas je la 19-a
vendrede, la 8-an de junio

...ĉe Cléa Robin

Ch. du Culat 20, 1895 Vouvry
024 481 33 06 - 079 330 04 03

Vendrede, la 22-an de junio

...ĉe Gilbert Darbellay

Ch. de l'Orme 6, 1054 Morrens
021 732 23 22 - 079 315 14 13

Sabate de la 9-a ĝis la 12-a ...

Budo en la Bazar

Junie, la 2-an k. la 30-an

Julie, la 14-an k. la 28-an

Aŭguste, la 11-an

Septembre, la 1-an

Detaloj pri la ekskurso :

Ni proponas al vi viziti la verdan *Gruyère* per MOB-a trajno tra *Montreux* kaj *Montbovon*. Ni instruos nin en la muzeo de *Bulle*. Prenu piknikon. Ni trajne revenos tra *Romont*.

Prezo $\frac{1}{2}$ abona : CHF 23.50

Aliĝu ĉe Charlotte kiu organizos la bileton komunan ... 079'393'32'63

Laŭzana Esperanto - Societo

Poŝtfako - Case postale 246 * CH - 1000 LAUSANNE 22

+41 (0)76 411 14 55 * +41 (0)21 647 29 28

esperanto@citycable.ch * www.esperanto.ch/Lausanne

Poŝtĉekkonto - CCP 10-26785-8

Prez.: David Bühlmann * 021 624 36 38 - Vicprez.: Charlotte

Blanc Maillard * 079 393 32 63 - Sekr.: Francisko Randin *

076 411 14 55 - Kasisto.: Knud Sunier 021 961 38 56

Informilo

Junio 2012 - n° 06

Sabate, la 9-an de junio 2012

Ekskurso en Gruyère

Ni rendezvos en la granda halo de la laŭzana stacidomo apud la budo de la panvendejo "Polli" je la 9-a (la trajno foriros je la 9-a kaj 20)

Lunde la 3-an de septembro

Decidota

Lunde la 1-an de oktobro

Decidota

Lunde la 5-an de novembro

Decidota

Sabate la 15-an de decembro

Zamenhofa festo

*** 2013 ***

Lunde la 7-an de januaro

Decidota

Lunde la 4-an de februaro

Ĝenerala Asembleo

Laŭzana Esperanto - Societo

Perfekta Bakado

Claude Piron (2-a parto kaj fino)

"Eble vi devus konservi la ĉemizon sur vi," li plu diris. "La suno povas bruligi vian haŭton, tiu iĝos tute ruĝa, kaj doloros al vi."

"Ĉu vere?"

"Mi ne scias. Blankuloj tro diferencas unu de la alia tiurilate. Kelkaj rapide fariĝas bele brunaj, ĉe aliaj la haŭto fariĝas plej amuze ruĝa. Amuze por la rigardantoj, ne por la koncerna ruĝhaŭtulo. Estas tre ridige, ĉefe, se la suno atakis la nazon. Tiuj grandaj, dikaj elstaraj nazoj, sune ruĝigitaj, estas plej ĝojiga vido."

Mi iom ĝenis min, ne sciis, kion respondi.

"Kelkaj inaj turistoj havas tutan sistemon por defendi sian nazon kontraŭ la fajro de la suno," li plu prelegis. "Ankaŭ tio estas ridiga: ilia nazo estas tute blanka, kiel la viando de tro kuirita kokido, dum la resto de la vizaĝo ruĝas kiel... nu... kiel ruĝa floro."

"Aŭ fajro," li aldonis post silenta, mensesplora momento. Dum longa senparola minuto li rigardegis min, kiel bestoscienculo beston.

"Ŝajnas al mi, ke vi apartenas al la ruĝula speco, ne al la brunula," li diris, kun ia moka rebrilo en la okuloj. "Se vi ne volas revesti vin, almenaŭ iru en ombron. Kvankam ĉi tie..."

Mi rondrigardis. Nenie estis ombro.

Mi min demandis, ĉu remeti la ĉemizon. Eble estus pli saĝe. Sed aliflanke, mi sentis tion malvenko antaŭ tiu mokemulo, kaj ĉu mi ne riskus, ke malvenko havus kiel precipan efikon, ke lia mokemo plifortiĝus? Sed ĉu li vere volis moki min, aŭ ĉu mi misprenis por moko ion, kio estis nur speciala maniero interrilati kun fremdulo?

"Antaŭ kvindek jaroj, onidire, eŭropanoj ĉiam surhavis ĉapelon, ĉar la suno trafis al blankulo la menson tra la kapaj ostoj," li diris, refoje kvazaŭ prelege, kaj mi refoje ne povis scii, ĉu li mokas min, aŭ nur estas animsimpla knabo, kiu ne havas la samajn regulojn pri ĝentileco kaj konveneco, kiel ni. Ofte mi aŭdis prelegi pri "interkultura komunikado". Ĉu mi nun trafis unu el ties problemoj?

"Mi min demandas, kial ili ne plu bezonas ĉapelojn," li serioze laŭtvoĉe pripensis. "Mi supozas, ke iliaj kapostoj fariĝis pli malmolaj. Kion vi opinias, estimata fremdulo?"

Mi samopinias kiel vi," mi respondis. "La blankulaj kapoj perdis sian molecon. Tial ni ne plu bezonas ombron, ni povas elporti la sudmaran sunon senĉapele. Nun ni havas ĉe la kapo malmolajn ostojn, kiuj efektive baras la efikon de viaj terure bruligaj sunradioj."

Li ridis. Mi komencis suspekti, ke temas nek pri moko, nek pri animsimpleco, sed pri la ŝercemo, tro diferenca de la mia, por ke mi tuj sentu ĝin. Aŭ eble mia timo esti mokata fuŝis mian naturan senton pri ŝercemo. Kiel ajn estu, per mia respondo, mi retroviĝis sur la sama ŝernivelo kiel li.

"Ĉu vi scias, kial mi estas bele brunaj?" li demandis, larĝigante sian bruston per eksteren-tiro de la braksuproj, kvazaŭ por elmontri, kiel fortule konstruita li estas. Sed la brilo de liaj okuloj estis por mi tute klara nun: ne estis moko, sed la natura ŝercemo de feliĉa knabo.

"Ne," mi respondis kun travidebla ŝerca seriozeco.

"Kiam Dio kreis la unuajn homojn, la avojn de la avoj de niaj avoj, li faris ĉiaspecajn klopodojn. Li provis jen per tiu materialo, jen per tiu alia, ĝis fine li trovis ion vere kontentigan. Per tiu materialo li unue devis fari du provojn antaŭ ol sukcesi. Li faris belan kukon kun la formo de homo kaj metis ĝin en la bakujon, sed li ne havis sufiĉe da ligno por longa fajro kaj ne lasis la kukon sufiĉe longe. Sekve, kiam li eltiris ĝin, la homkuko ne estis bone bakita. Ĝi estis ankoraŭ multe tro hela. Tiel naskiĝis la blankuloj.

"Poste li pensis: nun mi ne plu simile eraros. Li kolektis multege da ligno por fari longedaŭran fajron kaj metis duan homkukon en la bakujon. Sed li lasis ĝin tro longe. Tro kuirita, tro longe bakita, ĝi eliĝis tute malhela. Tiel naskiĝis la nigruloj.

"Nur post tiu dua eraro li sciis, kiel ĝuste kalkuli la daŭron de l' bakado kaj la forton de l' fajro. Kaj kiam li eltiris el la bakujo la trian homkukon, ĝi estis perfekte kuirita, perfekte bakita, nek tro blanka, nek brule nigra, perfekte flavbruna kiel mi. Tiel naskiĝis mia popolo."

Li ridis longan, laŭtan, gajan ridon, kiun mi neniam forgesos.